

Якось я подався в мандри до Росії. Я вирушив зі свого помешкання якраз посеред зими, бо зі свідчень усіх мандрівників достеменно знав, що на півночі Німеччини, Польщі, Курляндії та Ліфляндії дороги ще карколомніші за ті, що ведуть до храму Чесноти. Лише сніг із морозом пригладжують їх — без жодного втручання можновладців, які мали б турбуватися про вигоди для населення.

Поїхав я верхи. Це найпрактичніший спосіб подорожувати, якщо, звісно, йдеться про відбірного коня та вправного наїзника. Верхи на власному коні вже точно не вляпаєшся неждано-негадано в суперечку з якимось прискіпливим німецьким поштмейстером,

та й вимучений спрагою погонич не во-
зитиме тебе від шинка до шинка.

Одягнувся я в дорогу доволі легко,
і холод добряче дошкуляв мені, що далі
я просувався на північний схід. Важко
собі й уявити, як при такій холоднечі та
негоді почувався нещасний старигань,
на якого я випадково натрапив у Поль-
щі. Він лежав на голій землі на узбіччі
дороги й безпорадно тремтів, ледь при-
криваючи свою наготу жалюгідним лах-
міттям, нездатним захистити його від
пронизливого північно-східного вітру.
Мені стало страшенно шкода бідолаху.
Я й сам уже зовсім задубів, одначе на-
кинув на старого свого плаща.

Після цього я любісінько поїхав далі
й не зупинявся, аж доки настала ніч,
огорнувши все непроникною темрявою.
Навкруги — ні вогника, ані звуку, які
вказували б на близькість селища. Усе
довкола вкрило снігом, я збився з до-
роги й не знав, куди мені їхати далі.

До того ж, мене зовсім виснажила
тривала мандрівка верхи. Довелося зліз-
ти з коня та прив'язати його до якогось

міцного кілка, що стирчав над сніговим заметом. Прихопивши із собою, заради безпеки, свої пістолі, я ліг поблизу на сніг і так непробудно заснув, що продер очі вже аж серед білого дня. Як же я здивувався, коли побачив, що прокинувся на церковному подвір'ї! Спочатку я був собі подумав, що за моїм конем і слід загуб. Та раптом почув угорі над собою іржання. Зводжу погляд і ось що бачу: мій кінь висить на вузді, прив'язаний до шпиля дзвіниці. Отоді я збагнув, що трапилося. Село за ніч цілком замело снігом. Коли вже я заснув, погода різко змінилася. Сніг поволі танув, я непомітно опускався, аж доки опинився на твердині. А те, що у темряві видалося мені зламаним деревцем, яке стирчало з кучугури снігу, насправді було шпилем дзвіниці з флюгером. От до нього я і прив'язав напередодні свого коня. Без зайвих зволікань я схопив пістоля, вистрілив у пасок, на якому теліпалася бідна тварина, і, отримавши неушкодженого коника назад у своє володіння, подався далі.

Далі на моєму шляху не траплялося пригод, аж поки я приїхав до Росії. А там, виявляється, узимку взагалі не прийнято їздити верхи. Я маю за правило пристосовуватися до звичаїв тієї країни, куди занесе мене доля, а тому придбав однокінні санчата й весело вирушив до Петербурга.

Не можу пригадати, де саме відбулася зі мною одна цікава подія: в Естляндії чи в Інгерманляндії... Знаю напевно лише те, що все те сталося у непроглядному лісі. За мною погнався страшний знавіснілий від голоду й холоду вовк. Він у два прискоки наздогнав мої сани — і мені, здавалося, вже не було порятунку. В останній надії на спасіння кинувся я долілиць на санчата, даючи волю коневі рятувати нас обох на його власний розсуд.

Утім, трапилося те, чого я потайки бажав, не наважуючись, одначе, сподіватися на такий щасливий кінець. Вовк справді не звернув жодної уваги на моє сухоребре тіло. Перестрибнувши через мене, він оскаженіло накинувся

на коня, роздер і вмить проковтнув усю задню частину безталанної тварини. Але мій кінь навіть після того не припинив мчати стрімголов, утікаючи від страху й болю.

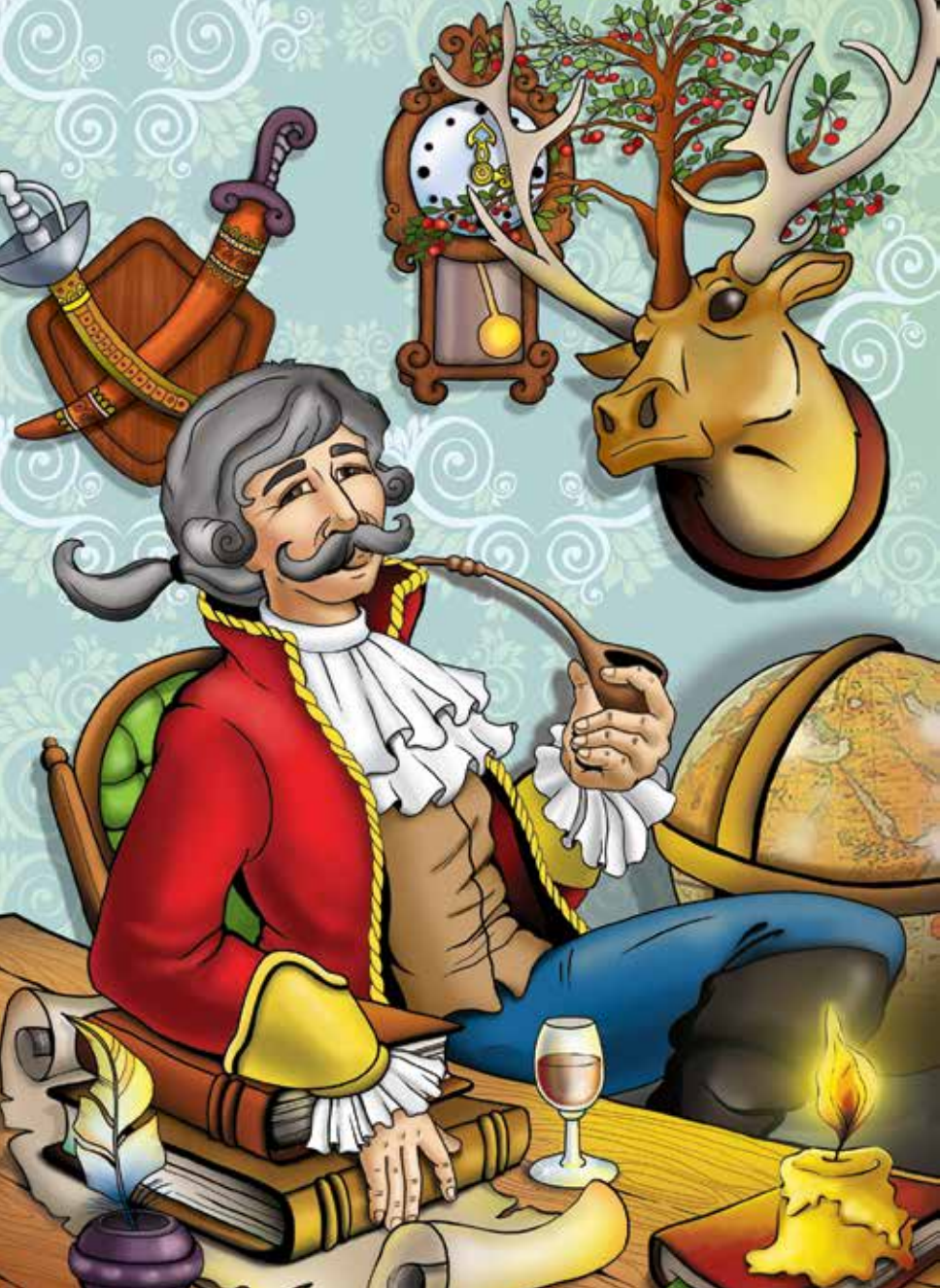
Отак щасливо уникнувши неминучої смерті, я тихенько підвів голову і з жахом побачив, як голодний хижак зажерливо вгризається у свою здобич. Тільки-но він глибше зарився у нутрощі коня, я щосили вперіщив його батогом. Той із переляку рвонув уперед так, що тіло коня гепнулося на землю, а вовк опинився в його шкурі та упряжі. Я заповзявся нещадно його шмагати, не зупиняючись ані на хвильку. Таким чином обидва ми, здорові й неущожені, хоча й попри власні сподівання та на превеликий подив випадкових перехожих, кулею прилетіли до Петербурга.

* * *

Не докучатиму вам, панове, порожньою балаканиною, описуючи устрій розкішної російської столиці, розквіт

*Я схопив його за передні лапи й ну тиснути їх
так щиросердо, що ведмідь дико заревів.*

Уклінно прошу до мене на гостину...

Розваг нам не бракуватиме.